

evige Livskilde, som vi Kristne kalder vor Gud og Opretholder og altforbarmende Fader.“

Per havde forholdt sig tavs. Han irriteredes lidt af Præstens Tone, som efterhaanden var bleven temmelig docerende; men han vidste i Øjeblikket ikke noget at fremføre mod hans Betragtninger, saa meget mindre som de paa flere Punkter gav Udtryk for noget, han i den senere Tid under sit fornyede Samliv med Naturen selv dunkelt havde følt.

Præsten vilde fortsætte; men i det samme lød der Trin udenfor paa Gangen, Inger stak Hovedet ind og meddelte, at Hofjægermesterinden og Baronessen ønskede at tage bort.

„Naa ja, saa maa vi slutte for idag,“ sagde Præsten og rejste sig. Og idet han fortrolig lagde Haanden paa Pers Skulder, tilføjede han: „Det har nu rigtig glædet mig at tale med Dem, maaske bliver der Lejlighed til en anden Gang at fortsætte vor Debat. Jeg har paa Fornemmelsen, at vi i Grunden ikke er mere forskellige, end at vi nok kunde komme til Forstaaelse med hinanden.“

Netop som de kom ind i Dagligstuen, hvor Damerne opholdt sig, rullede der en Vogn ind i Gaarden.

„Det er Justitsraadens,“ meldte Inger, der stod henne ved Vinduet. „Gerda og Lise er med.“

Justitsraad Clausen, der var Godsforvalter paa et Grevskab der i Nærheden, hørte til Egnens ivrigste Blombergianere. Som saadan var han ogsaa en af Hofjægermesterindens nære Omgangsfæller, og da det nu viste sig, at Justitsraadfamiljen havde til Hensigt at tilbringe Aftenen i Præstegaarden, lod hun og Søsteren sig overtale til ligeledes at blive der. Per, hvem man ogsaa spurgte, vovede ingen Indsigelse, skønt han for sit Vedkommende nu var utaalmodig for at komme bort.

Justitsraaden var en spinkel lille Mand med hvide Bakkenbarter og Guldriller, hans Kone derimod et Kødbjerg, der endnu længe efter, at hun var kommen ned af Vognen, stønnede tungt af Anstrengelse. Døtrene var et Par unge Piger omtrent i Ingers Alder.

Ved Aftensbordet, der blev dækket ude i Haven, gik Snakken